60
febrer 2003
5.000 exemplars
Mensual

la Burxa

Sants
i barris veïns

Periòdic de comunicació popular

Distribució gratuïta

JUDICI PELS INCIDENTS DELS 12-O DE 1999

El paper de l'Ajuntament causa estupor

El consistori va actuar com un autèntic fiscal, demanant penes de presó pels encausats i encausades antifeixistes

Advocats de la defensa qualifiquen de polític el judici i denuncien la intenció d'escarmentar i castigar l'antifeixisme

Del 14 al 17 de gener va tenir lloc la primera part del judici a les 18 persones encausades pels incidents produïts el 12 d'octubre de 1999, per acabar el 3 de febrer. Es va fer a la sala gran de l'Audiència Provincial i no al jutjat penal 7 degut al gran nombre testimonis i assistents. El més important a destacar foren les reiterades peticions de presó que va fer no només la fiscalia, si no també l'Ajuntament. De fet, aquest va ser l'aspecte més polèmic. L'advocada del consistori exercí amb una inusitada duresa el seu paper, anant més enllà de les seves obligacions, ja que la seva presència al judici atenia només als danys que es van produir sobre el mobiliari urbà en aquells incidents. S'espera que a finals de febrer o a primers de març se sàpiga la sentència.

> pàgina 3

Tornen a produir-se "incidents" a Sants

De forma sarcàstica es van iniciar les mobilitzacions contra el judici. La carretera fou escenari d'una divertida cercavila en la que es reproduïren críticament els "fets de Sants", amb els seus fatxes, els seus periodistes, els antidisturbis i fins i tot amb gent disfressada de pedres i aparadors.

Demostració electoral de Clos

A mesura que s'apropen les eleccions es multipliquen sospitosament les actuacions municipals de tota mena. Que els hi diguin als veïns del carrer Badal, que en qüestió d'un mes han vist com avançaven les obres del cobriment de la Ronda del Mig tant com en un any. O la població en general, que com és habitual ha rebut la Guia del Ciutadà. Ara bé, la demostració que Clos va fer el diumenge 26 de gener a la carretera de Sants fou d'allò més increïble. Fa tres mesos fou Chenoa, i ara li va tocar el torn a Carlos Núñez, ja que, a part de celebrar la fi de les obres del carrer, era una jornada de solidaritat amb Galícia. Total, la zona tallada des de les onze de la nit del dissabte, el muntatge de dos escenaris, un desplegament publicitari digne d'un macroconcert i, com és habitual, les protestes de veïns afectats per la pràctica urbanística neoliberal del consistori.

> pàgina 5

la Burxa
CSA Can Vies (carrer Jocs Florals 42, 08014 Sants, BCN)
Telèfon: 93 422 16 13
Correu electrònic:
laburxa@llibertat.com

Editorial

Un any de comunicació popular

Fa un any que a LA BURXA vàrem fer el salt, canviant el format DIN-4 pel tabloide i els 2000 exemplars pels 5000. Però el canvi no va ser només tècnic, hi va haver quelcom més profund: vam passar de la contrainformació a la comunicació popular. Encara no sabem molt bé que signifiquen cap dels dos conceptes, però veiem que alguna cosa dins el projecte ha canviat; sense renunciar mai a la nostra trajectòria (que assumim amb orgull), intentem que aquest periòdic sigui una eina a l'abast de tot el barri, un punt de trobada, modest però real, de tota la gent que té ganes de participar en el devenir quotidià, sense els controls que diners i institucions ens imposen, demostrant que entre tots i totes ho podem fer tot, començant per una petita publicació, però perque no anar més enllà?

Construir comunitat potser seria l'objectiu últim i més ambiciós de LA BURXA, un objectiu que no podem ni pretenem fer sols, però si contribuir-hi. I ho seguirem fent a pesar dels costos, les errades i les mancances, intentat anar més enllà i esperant recollir més complicitats i contribucions a cada pas. Perque LA BURXA només serà teva si tu també ho vols.

La propaganda electoral de Clos

La visita que Clos va fer al barri a finals de gener dóna molt a parlar. El desplegament propagandístic realitzat dies abans ens suggeria ja que es tractava d'un acte electoralista, però el que ens vam trobar va superar les espectatives. Actuacions musicals, animació, empanada gallega i vi gratuït, globus immensos amb la B, grans pancartes... Tot plegat ensumava a tuf publicitari. Una barreja de populisme lerrouxista i espectacle ianqui, això si, en clau de solidaritat. I ara toca-va Galícia.

Va ser l'excusa perfecta per camuflar el míting electoral i autoconvencer's que encara són un pèl d'esquerres. Va resultar tan indignant com fals. Només ens queda esperar que el veïnat de Sants tingui dos dits de front i sàpiga col·locar les coses al seu lloc. I atenció: encara haurem de patir alguna altra sorprenent vegenada del govern municipal. Inauguraran el cobriment del Cinturó del Mig abans de les eleccions? A qui portaran, al David Bisbal o a la Rosa de España? Amb quina excusa ho justificaran? Ho hem de dir: polítics, nunca mais.

Ha començat la guerra?

Sincerament crec la resposta a la pregunta inicial és molt senzilla, és sí. Al mateix ritme que els frenètics preparatius militars, avancen també els batallons de la guerra psicològica: un veritable exèrcit d'experts i opinòlegs de la més variada condició, disposats a utilitzar, com si d'una operació bèlica es tractés, qualsevol mitjà i argument al seu abast per convèncer a la innocent opinió pública d'allò que no vol de cap de les maneres.

Els bombardejos mediàtics són, si bé no tan cruents, si tant intensos com aviat ho seran els explosius: dia rere dia, per terra mar i aire. Al final un ja pena, que davant el seu fracàs evident, ja no intenten convencer ningú, sinó simplement cansar-nos i que acabem dient sí a la guerra per no sentir-los més. Cada cop que sento o llegeixo algun d'aquests experts (mai saps ben bé en que) no puc evitar pensar quan valdrà la seva posició, i no em refereixo a que la majoria siguin professionals de l'opinió (de tot se'n diu treballar), sinó que el Pentàgon va aprobar un pressupost específic per a subornar "creadors d'opinió" europeus per a que creessin opinions favorables als seus interessos. I tothom sap que els pressupostos estan per gastar-los.

Naturalment no tinc cap prova de qui cobra i qui no, i no dubto que molts ens volen fer a anar a la guerra de formasincera i desinteressada; però sabent que els diners hi són, sovint em sorprenc jugant a endevinar qui i quan deu cobrar. Encara que el joc té una variant més macabra: tots els arguments valen igual? vull dir, el pentagonal responsable de distribuir el pressupost paga a tant la línia, o evalua l'opinó creada per fixar la tarifa?

Per les idees variades, i sovint pintoresques, que exposen, sembla que cobrin per originalitat i no per efectivitat. És llavors quan passes la pàgina del diari i veus que a l'última enquesta torna a pujar l'oposició a la guerra (quan escric això ja va pel 80% de la població europea), i penses que realment els americans no són tan llestos com semblen ni els "creadors d'opinió" influeixen tan com ens pensem.

Guillem Sánchez. LA BURXA

Contra l'elitització dels nostres barris

Caminem pels nostres carrers, i de cop i volta ens adonem que aquell edifici ha desaparegut, i en el seu lloc o només hi ha runes o nous pisos que no podrem comprar. El nostre barri, com d'altres, pateix un profund procés de reestructuració urbanística, un procés d'elitització social.

Aquesta reurbanització no modificarà lleugerament el barri. És un pla que, malauradament, va més enllà: una segona annexió històrica i econòmica. Fa anys, el terme municipal de Sants fou annexionat a Barcelona en l'expansió de la ciutat industrial. Els perifèrics ravals obrers que subministraven força de treball a les fàbriques de Can Batlló, Vapor Vell, o Espanya Industrial, havien de consolidar geogràficament el poder econòmic d'una burgesia que trobava en l'expansió de Barcelona el seu instrument polític de domini. Les lluites obreres havien de ser controlades des d'un poder centralitzat, que no només incrementés la capacitat político-policial de sufocar revoltes, sinó que alhora es dotés de poder urbanístic de reestructurar les barriades per a debilitar les xarxes de resistència.

Avui és evident el procés polític, econòmic i urbanístic en joc damunt del territori que habitem: la gran metròpoli barcelonina, centre de serveis, noves tecnologies, i punta de llança de la societat de la informació. Els antics terrenys industrials, la geografia d'habitatge obrer, ha de deixar pas a vies ràpides que permetin la connectivitat intermetropolitana. El barri guanya centralitat per l'expansió de la metròpoli, i perd riquesa humana i productiva per a esdevenir una àrea morta de serveis. Les conseqüències són l'expansió de l'estació de Sants per un TGV que no necessitem, la destrucció de cases antigues per a fer-hi vies ràpides i edificis elitistes, i la invasió dels centres comercials (Arenes, Opencor a Hostafrancs, Gran Via-2).

Aquest procés provoca una substitució de població. Els nous habitatges, exageradament cars, forcen l'elitització. L'especulació immobiliària expulsa del barri a la gent amb menys recursos, destrueix les xarxes comunitàries. Fixeu-vos, sinó, com a poc a poc inauguren bars moderns que, com al Born o al Raval, indiquen l'arribada de nous habitants adinerats. Seran els beneficiaris de les construccions que rebenten el barri.

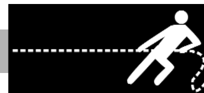
Barcelona, "ciutat global" dissenyada per les multinacionals. Només ho aturarem amb la mobilització. No ens podem empassar ni una, sinó ens les fotran totes. Per començar: la imposició municipal del Calaix de la Vergonya a les vies de Mercat Nou ha de ser rebutjada enèrgicament, i defensar el soterrrament. Quan guanyem aquesta lluita, a per les altres. Que de feina a fer, no en falta.

Col·lectiu Construint

la Burxa
Periòdic de comunicació popular de Sants i barris veïns

LA BURXA és una revista editada per un equip de redacció que es troba dos cops al mes al CSA Can Vies (Jocs Florals 42)
Periodicitat: Mensual
Telèfon de contacte: 93 422 16 13
Adreça electrònica: laburxa@llibertat.com
LA BURXA no es fa responsable dels articles d'opinió.

En aquesta Burxa han col·laborat: Alba Ayala, Roser Benavent, Bernat Costa, Toni Gonzàlez, Ivan Miró, Gemma Parera Àlvarez, Ivan Rubio i Garcia, Guillem Sànchez, Joan Teran, Pau, David Positiu, Soto, Casal Independentista, Comissió de La Bordeta, Roger Sánchez Amat, Raül, Jordi Bonet, Txepo,

Cinc llargs dies de judici

Roger Sánchez Amat/SANTS

Centenars de persones acompanyaren els encausats i encausades al primer dia del judici. TONI

Cinc foren els dies que la jutgessa Ma. Mercedes Armas dedicà al judici als 18 joves acusats dels incidents del 12 d'octubre de 1999. L'acusació es mantenia: d'un any i mig a quatre anys de presó i pena de multa per a tots ells.

DIMARTS 14 I DIMECRES 15
Declaracions de acusats i les acusades
Els primers dos dies van declarar les persones inculpades. Cinc d'elles van dir que ni tan sols havien assistit a la manifestació antifeixista. També totes van esmentar els maltractaments que van patir durant les detencions.

L'única novetat que va portar l'inici de les sessions fou l'absència de La Caixa, tot i que continua en el cas. Qui si es va presentar a la sala va ser l'Ajuntament, que va exercir d'acusació particular i, en certs moments, segons els encausats, va fer el paper de fiscal. L'Ajuntament demana sis milions de pessetes de multa (36.000 euros) pels danys al mobiliari públic. Aquesta actitud va fer que dos de les persones jutjades es neguessin a respondre les seves preguntes, considerant inadmissible el fet que l'Ajuntament estigui condemnant antifeixistes i autoritzi l'acte ultra cada 12 d'octubre.

Cal destacar el relat que va fer Suzanne C.V., acusada de llençar pedres. Havia anat a esperar una amiga seva a l'estació de Sants i policies antidisturbis la van detenir i la van colpejar fins que un li va dir a l'altre: "para, para, que es una tía". Li van obrir el cap. L'atestat oficial ho va atribuir a les pròpies pedres dels manifestants. Digna de ressaltar fou també Antonio R., identificat per televisió quan estava al costat d'un encaputxat que llançava un cohet. Ara està acusat d'atemptat "con agravante de uso de armas". Va declarar que algú li va demanar foc i ell li va donar. Acompanyava la seva filla a la manifestació.

DIJOUS 16 DE GENER
Declaracions dels policies
El dijous fou una sessió maratoniana. De 10 del matí a 11 de la nit van anar declarant els agents de la policia nacional. Va començar Silverio Blanco, responsable de l'operatiu, aleshores cap de la UIP (Unidad de Intervenció Policial, antidisturbis) i actualment traslladat a Galícia. En tot moment va intentar demostrar que la manifestació es va realitzar amb un únic objectiu: provocar incidents. De fet, va afimar que des del principi de la mateixa es van produir destrosses, i que els manifestants portaven objectes que podien matar una persona, com cohets amb puntes d'acer. En un moment determinat, un advocat de la defensa va anomenar-lo pel seu nom, davant el que va reaccionar de males maneres tot dient que el seu nom havia sortit dies abans a l'Ardi Beltza (publicació basca clausurada pel jutge Garzón que actualment surt com a Kale Gorria). Les declaracions de la resta d'agents antiavalots es van caracteritzar, com és habitual, per les incoherències i les contradiccions. La declaració dels policies secretes (Brigada VI d'Informació) fou molt més preparada. Tal com arribaven dirigien mirades intimidatòriesi i van detallar molt més el que deien.

DIVENDRES 17 DE GENER.
Declaracions de perits i testimonis
Els encarregats d'avaluar els danys realitzats durant els incidents declararen que van fer el peritatge sense veure *in situ* els desperfectes, basantse només en les factures presentades per les entitats bancàries i l'Ajuntament. Després van sortir a l'estrada tots els testimonis.

DILLUNS 3 DE FEBRER.
Conclusions
L'últim dia del judici tant l'Ajuntament com la fiscalia van exposar les seves conclusions. No van variar en res les seves acusacions, inclús van agafar l'exemple de judicis realitzats al País Basc en els que hi havia hagut condemnes de presó per fets menys rellevants. Els advocats de la defensa els van seguir demanant l'absolució. Van denunciar que el procés havia estat molt semblant als temps del franquisme, ple d'irregularitats i amb proves nul·les. Consideraren demostrades les contradiccions entre les declaracions dels agents de policia i els van acusar d'haver repartit a sort les minutes (informes policials) entre els detinguts. Per finalitzar, alguns advocats van responsabilitzar les càrregues policials dels incidents d'aquell dia, ja que van provocar l'ira dels manifestants.

Davant dels jutjats, actuació musical amb graffitti inclòs i intervenció de l'antropòleg Manel Delgado.

Dos divertits moments de la cercavila de la carretera de Sants . FOTOS: TONI I IVAN

Mobilitzacions

Com era d'esperar, el macrojudici va anar acompanyat de múltiples activitats de denúncia. La primera de totes va tenir lloc al barri. El matí del dissabte 11 de gener una cercavila per la carretera de Sants va rememorar en clau d'humor els fets succeïts el 1999. Antidisturbis, fatxes, secretes i, fins i tot, pedres i vidres van ser representats durant una hora i mitja per joves que s'havien disfressat per l'ocasió. Van comptar amb la companyia de 110 manifestants. També nombroses xerrades es van realitzar en poblacions com Girona, Lleida, Igualada o Vic. El mateix dia del judici es van passar més de mil persones per la concentració convocada davant dels jutjats de Barcelona, podent gaudir d'actuacions musicals i teatrals.

Les claus del judici

El paper exageradament acusador de l'Ajuntament.
En tot moment ha demanat penes de presó, tot i només presentar-se pels danys causats al mobiliari urbà. S'ha aplicat tant o més que la fiscalia.

Una poc creïble versió policial.
El cap dels antidisturbis, Silverio Blanco, va afirmar que des del principi de la manifestació es van produir incidents ja que aquest era el seu únic objectiu.

Una jutgessa que li anava gran el judici.
Volia anar per feina. i fou esquerpa amb els advocats i defensats. Va posar policies armats durant totes les sessions sense cap mena de justificació raonable.

Unes proves en cap moment presentades.
L'acusació només es va basar únicament en imatges generals i les versions dels propis policies, en gran part incoherents i poc fiables. Ni barres, ni guants de ferro ni cohets amb puntes d'acer.

La defensa, ferma en la seva petició d'absolució.
Cap dels advocats van acceptar els càrrecs imputats als seus defensats. Van responsabilitzar del incidents d'aquell dia a les càrregues policials.

Un judici polític per escarmentar l'antifeixisme.
La defensa va afimar que es tractava d'un judici dirigit a castigar tot un moviment social i no pas a determinar l'autoria d'uns fets.

La jutgessa

Es tracta de Maria Mercedes Armas Gálvez, una jutgessa garantista i legalista. Segons participants al judici, aquest li ha anat gros, i ha volgut anar per feina. En tot moment ha estat bastant esquerpa amb les persones jutjades i els seus defensors, però també s'ha emocionat amb alguna declaració.

Parlant amb una de les jutjades, durant aquests dies s'ha notat que es tracta d'un judici polític. És té la sensació que es vol condemnar algú, que vol complir la funció d'escarment i exemple. Per a ella, l'actitud de la jutgessa ha estat decebedora i, en certa mesura, sospitosa. Considera que les declaracions dels secretes s'han acarnissat en certes persones jutjades, fet que no és normal si no hi ha un interès darrera.

Part del veïnat, disposat a seguir lluitant pel soterrament

Roser Benavent/SANTS

Un calaix que separarà encara més el barri, es queixava la Maria, al final de l'assemblea que va tenir lloc al Centre Social de Sants el 28 de gener. La Comissió pel Soterrament va presentar, amb tota la cruesa la situació actual de la reivindicació: l'Ajuntament (i tota la resta d'administracions al darrere) han desestimat definitivament buscar una solució que passi per soterrar les vies del tren a Sants.

Com ja s'ha informat, només se soterraran les vies de l'AVE, i en superfície s'eliminaran dues de rodalies i "s'encofraran" en un calaix les quatre restants i el metro. Malgrat que els tècnics dels veïns van reconèixer que soterrar tot el corredor ferroviari actual no és senzill, també han manifestat que això és resultat de no contemplar, o haver contemplat en el passat, altres alternatives ferroviàries per la ciutat que haguessin posat com a primer requeriment solventar el problema de Sants.

Potser soterrar així no és fàcil, però els veïns creuen que no mereixen l'agressió urbanística que representa un calaix d'una alçada que fluctuarà entre 7 i 14 metres. Per fer-se una idea, entre l'equivalent de 3 i 5 pisos. Una solució ferroviària que no s'ha aplicat mai en la història de la nostra ciutat. Una història, com tots sabeu, farcida de soterraments, eliminacions i reubicacions de vies. Barcelona ha estat una ciutat que ha hagut d'anar repensant muralles i vies de tren.

El desencís de la reunió va transformar-se en ràbia en la improvisada manifestació del divendres trenta de gener, en la que lluny de rendir-se, els prop de 100 assistents van encoratjar-se per una campanya llarga i dura al crit de "No al calaix de la vergonya. La convocatòria no va ser gaire nombrosa, fet atribuït a la celeritat amb la que es va fer. El dimarts següent es realitzà una altra assemblea en la que es decidí iniciar una intensa campanya pel soterrament i assistir a la Comissió d'Estat de Districte (on es concentra d'audiència pública) del dijous 13 de febrer. També s'acordà integrar-se a la Plataforma Contra l'Especulació, que acull prop de 40 iniciatives veïnals afectades per la política urbanística de l'Ajuntament de Barcelona i també d'altres poblacions. Aquesta ha convocat una gran manifestació pel proper 27 de març.

L'Arran celebra els seus dos anys amb una arrossada

Meritxell Sánchez Amat/SANTS

La plaça d'Osca va acollir el diumenge 2 de febrer la festa del segon aniversari de l'Associació Cultural Arran. Unes 200 persones es van reunir al voltant de la taula per gaudir de les cinc paelles gegants que els membres de l'entitat, cada cop més experimentats en aquest tipus d'actes, van preparar durant el matí. Acompanyant l'arròs hi havia pernil –obsequi dels guanyadors de la panera de nadal de LA BURXA-, piscolabis i amanida. Els assistents van aguantar el fred (la festa va coincidir amb la baixada de temperatures) amb l'ajuda del vi i de la companyia. Finalment, el concert del Cor de la Carxofa va haver de ser substituït per un recital de poesia a càrrec de Lluís Gràcia. La posta de sol va marcar la fi de la festa al carrer, que va continuar en petit comitè a l'interior del local.

L'Arran ja forma part del barri de Sants. Vol ser un espai on es puguin escoltar les veus d'aquells que lluiten per canviar les coses. El projecte inclou una distribuïdora de material alternatiu (llibres, revistes, CDs, samarretes...), un centre de documentació sobre moviments socials obert a tothom qui el vulgui consultar i un bar que deleita els visitants amb els seus imaginatius pintxos al vespre i els suculents plats al migdia.

En total es van repartir 181 racions d'arròs, entre el mar i muntanya i el vegetal. TONI.

Els cinc arrossos foren cuinats simultàniament a la plaça Osca. TONI.

Acaben d'editar un recopilatori

Quan a l'abril passat sorgí la idea, poc s'imaginaven les proporcions que prendria. Fou durant una reunió per cercar noves fonts de finançament pel Centre de Documentació, ja que es multiplicava la feina i l'espai es feia petit. A l'edició d'un CD se li afegí un altre repte: que fos tot en català. I mans a l'obra. Contactes amb els grups, informar-se de temes tècnics i legals, el disseny... La gent de l'Arran es va proposar tenir enllestit el recopilatori , que passà a ser doble degut a la bona acollida dels músics, cap al Nadal. I ho va aconseguir. L'edició inicial de 1000 còpies s'ha quedat curta, i ara acaben de treure'n 500 més. Les crítiques no poden ser més bones, i diversos mitjans de comunicació se n'han fet ressó. Per ara, la distribució s'ha limitat a circuits alternatius (el CD es pot trobar a una seixantena de bars, casals i botigues dels Països Catalans), però arribarà d'aquí poc a locals comercials.

Si tot va bé, els beneficis que surtin aniran destinats a ampliar el Centre de Documentació, un ambiciós projecte ideat per recollir i arxivar tota la producció de moviments socials i organitzacions polítiques d'esquerres. Dins la nova etapa, el Centre es proposa acabar d'infomatizar tot el material i penjar-lo a internet (potser amb algú que hi treballi cobrant) i buscar un espai més gran on encabir els nombrosos documents que disposa.

LA RESSENYA

Rock, hardcore, ska, rumba, hip hop, tecno, folk, tradicional...

L'Associació Cultural Arran ens ha fet el millor regal de l'any que acabem d'estrenar. Així és, el treball ben fet sempre dona bons resultats i, a base de molts esforços, el recopilatori "Cultura de Resistència" ha aconseguit aplegar un total de 41 grups repartits en dos cd's plens de secrets. Imagineu-vos el que pot significar sentir en un mateix disc a la gent de Pomada, Inadaptats, Xot o Presidents fent temes nous per a l'ocasió, retrobar-se amb bandes locals com R+, DJVU o Evil Minded fabricant cançons de col·leccionista, donar el tret de sortida als Pirat's Sound Sistema o a l'Associacó Il.lícita o emocionar-se amb la Banda Jachís, Betagarri, Disidencia o Kuero cantant en català. Això només és una mostra del que et pots arribar a trobar si t'endinses. A més, si et fas amb una còpia col.laboraràs per a que el Centre de Documentació, ubicat actualment a l'Arran, s'independitzi i ampliï fronteres. Sense perdre la memòria històrica, sense perdre el temps...

David Positiu

L’alcalde s’amaga en veure les pancartes del veïnat

Bernat Costa/SANTS

Carretera de Sants entre Olzinelles i Moianès era incirculable. El Districte havia tallat el trànsit. Concerts, empanades gallegues, moltíssima gent i l'alcalde. Això era la festa preparada per la inauguració de les reformes del carrer de Sants. Aixa començava el dia el passat 23 de gener a Sants

La visita al barri de l'alcalde Joan Clos va provocar que una part del veïnat aprofités per queixar-se de la situació al districte de Sants-Montjuic (un total de 70 persones). Les seves reivindicacions: el soterrament de les vies, les obres a la plaça Cerdà, el futur del carrer Viriat i entorns de l'estació de Sants i l'especulació de l'Ajuntament.

Les protestes van coincidir en una comitiva silenciosa que acompanyà Joan Clos amb diferents pancartes, el que va provocar el nerviosisme de l'alcalde i el seu sèquit. Després d'amagar-se en un autocar, va sortir de nou amb la gran presencia d'agents de la Guardia Urbana, que van tallar la festa en dos impedint el pas dels veïns indiscriminadament una part de la festa, aïllant-los així del lloc on estava Joan Clos, que va aprofitar el desconcerts de veïns i premsa per desaparèixer. Estava amagat darrera l'escenari principal on havia de tocar Carlos Nuñez, i amagat va fer una roda de premsa i va cancel·lar el discurs preparat degut a la presencia de pancartes en contra de la seva política urbanística especulativa. Amb la música gallega de fons va sortir tancat en una furgoneta a tota velocitat del barri.

Segons un participant de la protesta, d’aquesta manera el veïnat va veure com “l'alcalde s'allunya cada cop més dels ciutadans, que ni tan sols van poder entregar-li una carta amb les reivindicacions del carrer Viriat”, un carrer que havia de ser zona verda que l'Ajuntament vol fer desaparèixer per aixecar-hi un bloc de pisos, o “un Ajuntament que posa un calaix sobre les vies mentre els veïns reclamen que les vies entrin soterrades al barri”.

L’Alcober i el Clos, amb les incòmodes pancartes darrera. BERNAT

Manifesten la seva oposició durant l’acte promocional de Clos

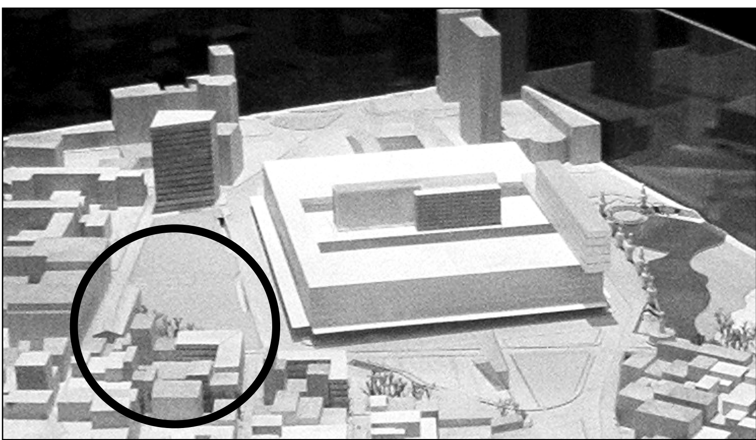
Veinat de Vallespir s’oposa al pla de l’Estació

Ivan Miró/SANTS

Les operacions urbanístiques que l’Administració pretén aplicar al nostre barri no desperten (digue’m-ho així) excessives adhesions en els afectats directes. Concretament, el pla que impactarà en els voltants de l’estació de Sants ha generat que un grup de veïns i veïnes s’organitzin per a manifestar el seu desacord amb l’actuació.

Quin és el problema?

El problema ja ve de lluny. En una zona que havia de ser zona verda, fa cinc anys l’Ajuntament concedí llicències –“misteriosament”, en paraules dels veïns- per a construir edificis en els números 18 i 20 de Vallespir. En canvi, ara pretén enderrocar els blocs 12, 14 i 16 del mateix carrer en una decisió un tant il·lògica. El nou pla, a més, pretén fer desaparèixer el tram del carrer Viriat que uneix Vallespir amb Comptes de Bell-Lloc. En el seu lloc, pretén construir-hi un edifici. El veinat, que no entén aquesta operació irracional i aleatòria, manifesta: “Tot i que estem en desacord amb que no ubiquin la zona verda en aquests terrenys, encara ho podem arribar a respectar. Ara bé, en una ciutat que pretén ser sostenible (només cal veure la publicitat amb que l’Ajuntament de Barcelona ens bombardeja continuament) l’eliminació d’un carrer no té cap sentit si no és satisfer els interssos econòmics de l’Ajuntament, que vol edificar en motiu de l’arribada de l’AVE a Sants”.

Imatge de la maqueta: marcada en un cercle la zona afectada pel pla. R.S.A.

Pancartes durant l’acte promocional de Clos

Durant la festa que l’Ajuntament organitzà per inaugurar les reformes de carretera de Sants, el grup veïnal portà les seves reivindicacions perquè l’alcalde s’adonés que no tot ho fa tan *B*. Clos, però, davant la sorpresa de trobar-se amb pancartes inesperades, no donà massa temps a què els veïns parlessin amb ell. Així i tot, la gent del carrer Vallespir continua exigint que no es s’edifiqui al carrer Viriat, acció que inclús aniria en contra de la Llei 13/1990 del 9 de juliol, i donen un contacte electrònic per a qui s’hi vulgui adreçar: egarciru8@dret.ub.edu.

Concert de folk al Casal

El passat dissabte 18 de gener al Casal Independentista de Sants “Jaume Compte” es va realitzar, per primera vegada en la seva història, un concert acústic de música folk, amb el grup OWIX de la Marina Baixa (País València). El concert va reunir més d’una setantena de joves que van vibrar amb la música, el saber fer i la fàcil adaptació als espais reduïts d’aquest grup de música tradicional dels Països Catalans, sens dubte una de les grans revelacions de la temporada.

El concert organitzat per Maulets, el jovent independentista revolucionari, fou amenitzat des d’un bon començament per una càlida decoració, uns deliciosos pinxos i unes cada vegada més usuals begudes de la terra. Val a dir que el burret (beguda típica del País València) va ser una de les grans estrelles de la nit. Els beneficis d’aquest concert aniran destinats a l’obertura del nou local de Maulets, que en breu s’inaugurarà a la Vila.

Acció contra les tortures

El passat dia 4 de gener, l´assemblea d´Endavant de Sants va realitzar una acció de denúncia de les tortures a l´Estat espanyol. Durant més d´una hora es va escenificar al mig de la carretera de Sants i en plena eufòria consumista nadalenca un cas desgraciadament típic de tortura a les comissaries: un jove amb una bossa de plàstic al cap sota la mirada de dos enmascarts simbolitzant els cossos repressius. Darrera dues persones aguantaven una pancarta on s´hi podia llegir “Aturem l´ofensiva espanyola. Prou tortures a les comissaries”. Precisament i just quan LA BURXA tancava edició, va arribar la notícia que un jutge havia acceptat la denúncia per tortures presentada per tres joves, dos d’ells de Sants, detinguts sota l’acusació de cremar un caixer. Tres policies han estat implicats.

Les aventures del drac Malaherba

Lo Gaiter de Sants *(text llegit durant l'accio de protesta per la visita de Clos a Sants 26-1-03)*

El raconet cannàbic *(SantS tornem-hi)*

L'altre dia vam anar veure "El jardín de la alegría", però com lo nostre no és el cine, direm que va ser força entretinguda, per passar l'estona més aviat. Destacar entre d'altres, la gran senyora mestressa de l'hivernacle en qüestió, que faria les delicies de petits i grans.

Si us ve gust fer com aquesta senyora, ens endisarem una mica més en el fabulós món d'interior, o bé si més no, us donarem una lleugera idea del que s´ha de fer. Ja sabreu que els factors que podem controlar a interior són majors però també major és la feina i el gasto. Per començar necessiteu un espai net i polit, ja sigui una habitació o un armari, que tingui una bona ventilació, amb un o dos ventiladors i un extractor si és posdible, i alhora que no hi entri gens de llum.També haureu de penjar del sostre un llum específic pel conreu. Mireu el que us costa i el consum, i feu-lo regulable en alçada i amb un temporitzador. Les parets del "jardinet" han de ser blanques o les podem cobrir amb paper d'alumini, per a que reflexteixi millor la llum. El testos mireu que siguin quadrats, així aprofitareu millor l´espai, i procureu que estiguin aïllats del terra.

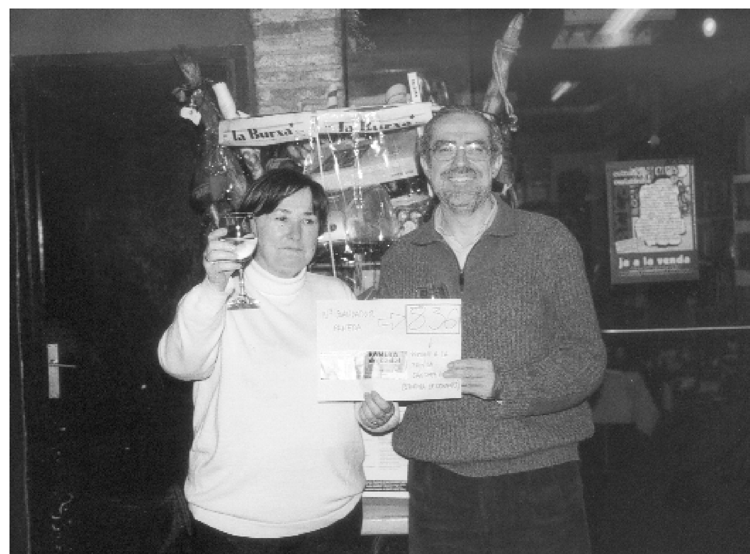
A interior és important controlar la humitat, entre el 50% i el 70%, la temperatura, entre 23º i i 25º, i sobretot la neteja, doncs és fàcil que proliferin plagues, com les que ens governen, però amb antenes i potes. I fins aquí puc llegir...
Salut i Maria*
*reina de les flors, aroma celestial

Fumantxú

Els guanyadors de la panera ja la gaudeixen

Aquesta parella van resultar guanyadora del sorteig de la generosa panera que vam elaborar la gent de La Burxa. La Jordina i l'Àngel (i tota la família Sànchez Amat) van rebre amb alegria la notícia: el 8, el 3 i el 6 havien estat els tres darrers números de la xifra premiada pel "Niño".

El fet que mantinguin parentiu amb alguns redactors de La Burxa va aixecar suspicàcies, però es va confirmar que de la totalitat dels 999 números editats no en va sobrar ni un. D'aquesta manera es van esvair els dubtes generats per tal coincidència. Suposem que la cessió dels dos pernils per a ús col·lectiu també va influir-hi... D'altra banda, destacar l'èxit total del sorteig: dos dies abans ja s'havien acabat els números, i encara hi va haver algú que es va quedar sense.

Els afortunats van celebrar a l'Arran pel premi aconseguit. Els (escassos) crits de t*ongo, tongo* que es van sentir no van conseguir fer minvar l'alegria.

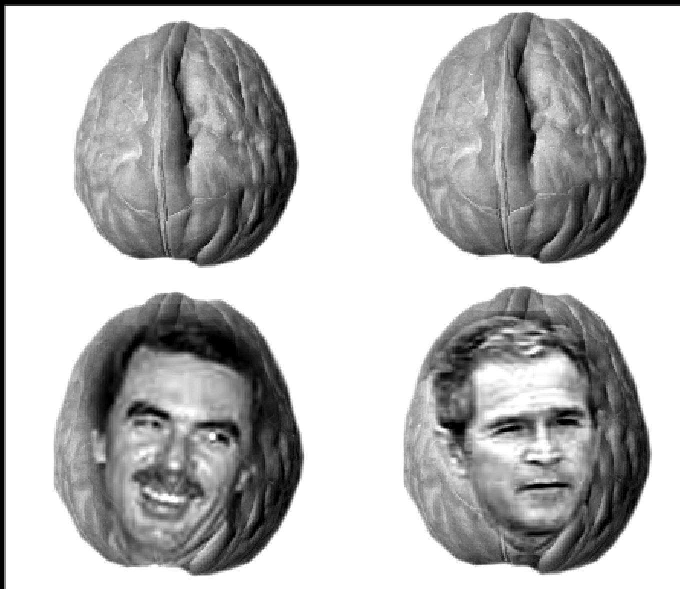
Els remeis de la precarietat

Aquesta secció- gastronòmica vol retre homenatge a totes aquelles persones o generacions que per diversos motius han patit la fam o la misèria. Volem fer memòria d'aquests precaris però efectius coneixements populars de subsistència.

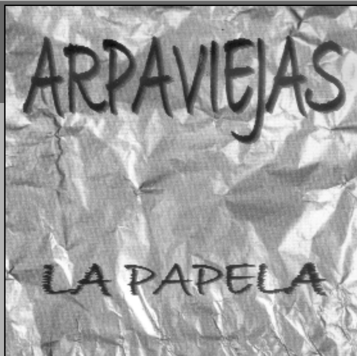
"Remei d'olivera"

Durant milers d'anys, l'home a gaudit dels coneixements que la necessitat, l'entorn i la natura li han brindat. Mols d'aquests remeis son força eficaços i la indústria farmacèutica sovint ens ho retorna en dissimulades versions químiques.

Tensió Arterial
Infusió: Es bullen dos dotzenes de fulles d'olivera en un litre d'aigua durant 15 minuts. Es pren una tassa en dejú i un altre per la nit.
Cremades
Bàlsam de samarità: Es barreja a parts iguals, oli d'oliva, vi blanc i clara d'ou. Ho batim be per emulsionar la barreja i ja es pot col·locar el bàlsam sobre la part afectada.
Febre
Decocció: En un litre d'aigua, es bullen durant 20 minuts, 70gr. de fulles .Es filtra, es refreda una mica i s'endolça amb mel. Es pren quatre cops al dia.
Salut i canya als remeis populars !!

Música

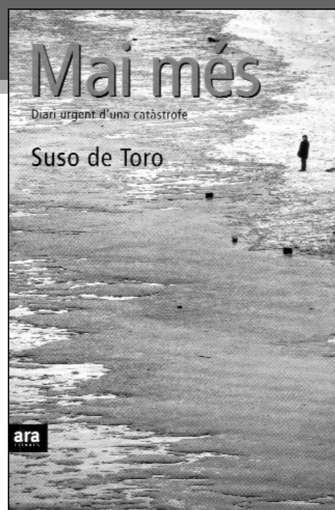

Arpaviejas "La Papela"
Edició especial Ràdio Bronka (99.0 FM)

"La Papela" d'Arpaviejas és la droga que estavem buscant fa temps. La troballa ha estat un estimulant per la nostra oïda i una descàrrega pel nostre cervell. La pujada és forta, punk-melòdic i sincer des del Prat de Llobregat. Tot ho va començar J.R.Cubensis amb una gravació casera de cançons de cantautor, amb moltes ganes d'expresar-se i denunciar l'entorn on vivim. Ara ja amb banda i com feia de cantautor, denuncien la situació dels presos, ataquen al capital, envien a les "juventudes" on es correspon... I molt sentiment, sniff!. "La Papela" trigarà en acabar-se i crec que el "bajón" no arribarà mai. Aupa Arpaviejas!!!

Positoxicomano

Llibres

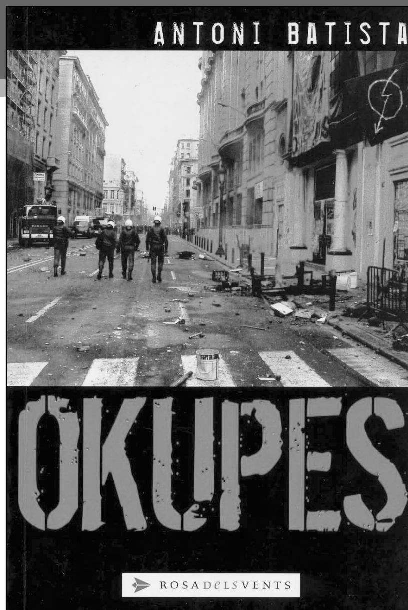
"Mai més. Diari urgent d'una catàstrofe"
Suso del Toro. Ara Llibres

Aquest excel·lent llibre neix de la llibreta tacada de fuel que Suso de Toro ha anat omplint mentre trepitjava la geografia ferida de la seva Galiza. La crisi provocada fer l'enfonsament del Prestige no només ha suposat un veritable desastre ecològic i econòmic, sinó que ha esdevingut una veritable crisi política. La incompetència política i tècnica que ha agreujat el desastre, l'absència de l'Estat per a resoldre la marea negra, i la voluntat del Partido Popular de criminalitzar les respostes socials com les protagonitzades per la Plataforma Nunca Máis, han suposat que el poble gallec se n'adoni de la necessitat "d'aplegar forces per fer fora els imbècils i foscos, que se'n vagin, que marxin. I que visqui una Galícia nova i lliure".

Arran Llibres

Llibres

"Okupes" Antoni Batista
Ed. Rosa dels vents

Antoni Batista és un d'aquells rars periodistes que no conceben la seva professió com una mera transcripció de notes d'agència, sinó que es preocupa per contrastar, investigar i entrevistar les fonts directes. Durant anys, ja sigui des de La Vanguardia o a través dels seus llibres, Batista ha ofert una imatge diferent del conflicte basc allunyada de la pontificada pel pensament únic aznarista. En aquest darrer llibre tal com afirma el mateix autor, pretén fer un salt al periodisme social i tractar el tema de l'okupació.

Tanmateix, sense negar-li mèrits ni bones intencions, el resultat final no acaba de quallar. El llibre trontolla des de l'inici (un prescindible conte de la princesa okupa i els glòbuls globalitzadors), recupera el pols quan fa una crònica del Cinema Princesa i entrevista a la gent de Can Masdeu, però fa aigües quan s'embolica amb anàlisis teòriques sobre la globalització. Batista demostra que és un bon cronista, però li manquen taules per enfrontar-se a l'anàlisi dels moviments socials i de les dinàmiques globals. D'altra banda, la interpretació d?una solució de continuïtat entre el moviment okupa i el moviment antiglobalitzador (tesi central de llibre) és forçada i l'exemple escollit (Can Masdeu) només representa una part de la seva complexitat. Possiblement, el resultat hauria sortit més reeixit si enlloc d'embarcar-se en debats teòrics que no acaba de dominar (hi ha un autèntic aiguabarreig d'autors i conceptes que com l'oli i l 'aigua no es poden mesclar), hagués completat una anàlisi del moviment (que hauria d'haver estat més exhaustiu) amb una investigació sobre l'especulació immobiliària i la connivència del poder polític amb aquest afer. Batista té recursos i capacitat sobrada per fer-ho. Esperem que una altra vegada, així serà, perquè amb un bon periodista no ens podem permetre ser indulgents.

Jordi Bonet

Activitats

Manifestació contra la guerra.
El dissabte 15 de febrer el centre de Barcelona esdevindrà un baròmetre per esbrinar el nivell de rebuig a la guerra d'Iraq.

Teatre al CSOA El Tajo
L'obra representada serà Dios.com. Dissabte 15 de febrer a les 20h.

Sopar pro-classes de català de Can Vies
El dijous 20 de febrer l'alumnat organitza a l'Hamsa un sopar per recollir diners per despeses. La Carmen, alumna i antiga cuinera de Can Manolo, s'encarregarà del menjar.

Excursió a la Catalunya Nord
Pel 23 de febrer el Centre Social de Sants i l'Ateneu Enciclopèdic Popular organitzen una excursió cultural a Cotlliure. CSS (93 331 10 07) o al Prudenci Merayo (93 421 00 08)

Xerrada sobre Iraq
El dimarts 25 de febrer es realitzarà a Can Vies una xerrada sobre un tema de plena actualitat: la guerra d'Iraq.

Calçotada del Casal Independentista
Una cita veïnal del tot obligada. Guardeu-vos un forat el diumenge 9 de març.

D'ON VENIM...

23-F, cop d'estat?

Després que el dimissionari Suárez pronunciés "no vull que per culpa meva el sistema democràtic sigui un parèntesi en la història d'Espanya", el tinent coronel de la Guàrdia Civil Tejero ocupa amb 400 homes el Congrés. La División Brunete pren els punts estratègics de Madrid. A València, el capità general Milans del Bosch treu els tancs. Armada, cap de l'estat major de l'Exèrcit, es proposa al Rei per a presidir un govern de "salvació nacional".

Què pretengué aquella conjunció de trames? En veu de Milans "no era un golpe militar. Se trataba de escenificar una situación política especial, limitada en el tiempo, en provecho de España y la corona". Perquè Armada, relacionat amb la Casa Reial, era en el moment del cop a la Zarzuela? La historiografia dominant presenta el Rei com garant de la democràcia. Tanmateix, veus crítiques, com les de Martínez Inglés (ex-militar) sospiten que el monarca hi estigué relacionat. El CESID creà al 1980 una secció per a ajudar a Tejero. Amb quins objectius?

Hipòtesi: donat que la Transició havia bandejat la construcció d'una veritable democràcia, i estava sent qüestionada per les nacionalitats històriques, calia un cop de timó perquè s'acceptés definitivament el magre règim constitucional. El 24-F el rei convida a les forces polítiques, excepte PNB i CiU, i els diu: "de tot l'ocorregut caldrà extreure'n meditades conseqüències (...). Mantenint l'ordre democràtic, convido a tots a la reflexió i a la consideració de posicions que condueixin a la major unitat i concòrdia d'Espanya". Poc després, s'aprovà la LOAPA, que limità el desenvolupament autonòmic.

Fou un veritable cop d'estat, o una opereta per a generar por i moderació als insatisfets per la "unidad española" novament constituïda?

Ivan Miró

Hem parlat amb algunes persones que han format recentment AGON, el grup de joves de Sants. Aquesta paraula grega -significa assemblea i lluita- expressa la voluntat d'una quinzena de noies i nois de construir un referent alternatiu a les anomenades polítiques afirmatives de l'Administració, que sembla que únicament entenguin a la joventut com un segment de mercat a domesticar.

Assemblea i lluita. Joves creant alternatives

Perquè vau decidir formar el col·lectiu?
Trobàvem que faltava aquest espai. Creiem necessari que els i les joves ens poguem trobar, fer coses junts i ser un referent per al barri.

Com us definiu?
En el grup pretenem que cadascú expressi les seves idees personals, i en tot cas les posen en comú, però no ens definim com a col·lectiu. Som d'esquerres, però no volem fer definicions que vagin més enllà. Pretenem obrir-nos al màxim de gent, no ser tancats.

Què heu fet fins ara?
Passis de pel·lícules, que gairebé sempre ens han anat malament. Vam fer una jornada per a joves a la plaça Farga. Sobretot ens hem estat formant, perquè per la majoria és el primer cop que estem en un col·lectiu, i al principi costa. De fet, hem estat en altres grups però aquest és el primer que creem nosaltres mateixos. També obrim la cafeta de Can Vies, com una font d'ingressos i per potenciar un espai del barri.

Com veieu els centres socials okupats?
En alguns hi ha bastant moviment, són un punt de trobada per a la gent del barri. A nivell personal ho hem vist com una cosa super important. Són llocs on dinamitzar activitats i on trobar coses que estem buscant. Nosaltres reivindiquem espais per a joves, que siguin públics, autogestionats i gratuïts.

Què voleu fer més?
Volem que la gent ens conegui, ser un punt de referència. Aplegar més gent per a poder fer més activitats. Tenim previst muntar concerts, expos, passis de videos, etc.

Com veieu la gent jove en general?
Estan apagats. Nosaltres preferim fer coses en comú, moure'ns, que la gent jove s'activi. No pot ser que aquí al barri sempre siguem els mateixos. La gent s'ha de moure més.

I si voleu canviar les coses, perquè no us heu afiliat en un partit polític?
Ens agrada fer coses socials, en els partits no hi veiem sortida. No ens identifiquem amb cap dels que hi ha. De fet, amb el col·lectiu busquem crear una alternativa a afiliar-nos a un partit.

Com veieu els instituts?
Xungos. És dificil fer-hi coses, pel tipus d'ensenyament que s'està imposant. Hem tingut problemes amb la Junta Directiva, que és poc participativa. Poses cartells i te'ls treuen, tenim molts merders. Però també són els mateixos estudiants que participen poc. En algun institut no és fàcil, per exemple quan hi ha vagues alguns directors amenacen a la gent que les vol fer. Però també hi ha casos d'estudiants que fan vaga i no saben perquè la fan. Ara nosaltres farem alguna cosa contra la guerra a Irak.

Quins esdeveniments socials del barri us han marcat?
El 12 d'octubre de 2000, la manifestació antifeixista. A uns quants ens van detenir. També ens ha marcat molt que ens prenguessin espais públics com Cotxeres, o que el Districte fes fora els joves de la Casa del Mig, quan en principi era un espai per joves. Això ens ha influït molt. A nivell més general, també impressionen mobilitzacions com les contràries al Plan Hidrológico Nacional, de la gent de l'Ebre.

Esteu contents de com esteu funcionant?
Ens coneixem des de fa un temps, i no ha estat difícil posar-nos a fer coses junts. Hi ha bon rotllo, però de vegades ens costa decidir i coordinar-nos. En les primeres reunions parlaven pocs, ara ja no es així.

Quina relació heu tingut amb altres generacions dels moviments socials?
No hi ha hagut problema, no hem viscut massa trencament. Ara, això sì, el primer cop que vam entrar a Can Vies ens moríem de vergonya, no ens atrevíem. Vam aprofitar que hi havia una xerrada sobre la lluita dels immigrants. Però en general la gent del barri és oberta.

Ivan Miró. La Burxa

El Racó del Casal

Cal recuperar la memòria històrica

Ara que vivim una època d'informació àgil a través d' Internet, que ens permet estar amatents dels esdeveniments que succeeixen a nivell mundial, nacional i local, caldria fer una reflexió de la importància que encara tenen les publicacions alternatives en format paper que sortosament apareixen amb regularitat arreu dels PPCC. Són eines de comunicació àgil, que compleixen la funció de denúncia i agitació que necessitem.

Totes i tots esperem amb ganes l'àparició del nou número de La Burxa, L'Insurgent, Massala, L'Accent, El Triangle... Per citar els mes propers al nostre barri i llegir les denúncies punyents que en elles apareixen.

Aquests mitjans tenen uns antecedents que varen servir per a tenir informada, polititzada i mobilitzada la classe treballadora, molt sovint analfabeta. Gràcies a les lectures col·lectives que d'elles es feien en els ateneus obrers o en centres socials, anaven prenent consciència de la seva condició de classe explotada. Ara que disposem d'espais propis, ocupats o no, caldria recuperar la memòria escrita i crear arxius i centres de documentació (l'Arran n'és un exemple) que recollissin la premsa alternativa d'ara i d'abans.

Diaris com Ara, Juny, La Tralla, La Metralla, tots ells apareguts durant l`autonomia republicana, són d´obligatòria lectura per a poder comprendre les lluites de l'època. De ben segur que les futures historiadores i historiadors consultaran la premsa alternativa d'ara per a analitzar els nous moviments de combat que tot just ara comencen. Si voleu carregar les piles, us recomanem la lectura de L'Esquella de la Torratxa en el període de la guerra del 36. Tots els números destil·len un antifeixisme insuperable.

Casal Independentista de Sants

El Col·lectiu

CAL

(Coordinadora d'Associacions per la Llengua)

La Coordinadora d'Associacions per la Llengua (CAL) és un moviment cívic que va néixer ara fa anys amb la convicció que són els ciutadans i ciutadanes els qui tenen el paper principal en l'avanç de l'ús del català. Aplega associacions i entitats d'arreu del Països Catalans per treballar conjuntament per la normalització de la llengua catalana. L'activitat amb més ressò és el Correllengua, que consisteix en el pas de la flama per diferents pobles i ciutats dels Països Catalans, acompanyat d'activitats lúdiques i pedagògiques.

La representació a Sants es va constituir a partir del Col·lectiu per l'Afirmació Nacional de Catalunya (CPANC) i ha significat un lloc de trobada de persones de sensibilitats polítiques i socials diferents amb una preocupació comuna per la llengua, compartida també per 14 entitats del barri que s'han adherit. Entre les activitats que prepara actualment es troben la col·laboració en el Correllengua, l'edició d'una guia d'entitats i comerços del barri que utilitzen el català (ampliant la que van editar l'any passat) i l'organització de sopars amb col·lectius d'immigrants per facilitar la coneixença mútua. Davant la realitat de la llengua catalana a Barcelona, la CAL vol plantejar al Districte i a l'Ajuntament la necessitat d'aplicar polítiques actives que n'afavoreixin l'ús.

La CAL es reuneix cada dimarts a 2/4 de 9 del vespre al Centre Social de Sants.

Dones del món, a la vaga!

Les dones realitzem 2/3 parts del treball del món pel 5% dels ingressos, essent per tant la major part d'aquest treball sense remunerar. I ja no podem tolerar que es gastin arreu del món 900 mil milions de dòlars cada any en pressupostos militars, més de la meitat dels quals són a càrrec d'Estats Units. Una desena part d'aquests pressupostos cobriria el que és essencial per a la vida: aigua potable, salut, sanitat i educació bàsica, així com un ingrés per a totes i tots.

El poder de les trasnacionals i les guerres que s'executen en defensa dels seus interessos amenacen vides arreu del planeta. Bombardejos a Afganistan, amenaces contra Iraq, cops d'estat a Venezuela, destrucció de l'economia argentina, genocidi a Palestina, o l'Àfrica devastada són expressions d'aquesta guerra global permanent contra la humanitat. Per a defensar-nos, hem format moviments massius: de recuperació de la nostra terra i d'oposició al saqueig de l'aigua i de l'energia, de les llavors i els gens per la via de la privatització.

Les que mai ens aturem, les que donem la vida, alimentem i donem cura a tot el món, les que menys tenim malgrat que realitzem la doble i triple jornada, convoquem una Vaga Mundial de Dones, una veu independent de les dones en el moviment contra la globalització capitalista i la guerra, perquè la vaga és l'arma més forta dels i les treballadores, i les dones som les més treballem. Quan ens aturem, s'atura tot.

Les reivindicacions de la Vaga Mundial de Dones

Volem aturar el món perquè tota la producció estigui al servei de la cura de les persones, i no en matar pels beneficis de les empreses. Les nostres demandes són:

-Que es pagui tot el treball de cuidar a la gent, en salaris, pensions, terres i altres recursos. Que s'inverteixi en la vida i el benestar, no en pressupostos militars i presons.

-Igualtat salarial per a tothom, dones i homes.

-Permisos de maternitat i descansos pagats per a alletar infants: prou penalitzacions per ser dones.

-Que s'acabi el robatori del deute extern, que recau més durament sobre les dones i les nenes. No debem res, se'ns deu a nosaltres.

-Accés a aigua potable, sanitat, habitatge, transport, alfabetització.

-Tecnologia i energia no contaminant que redueixin les nostres hores de treball.

-Protecció i asil contra tota violència i persecució, incloses les dels propis familiars i de gent en posició de poder.

-Llibertat de moviment. Si el capital viatje lliurement, perquè no ho podem fer la gent?

I, sabent que les dones i els i les nenes constituexen la majoria de les víctimes dels conflictes armats, així com el 80% del refugiats del món, exigim acabar amb totes les guerres, amb el comerç d'armes i els genocidis que aquest imposa.

(Aquest article és una adaptació feta per La Burxa d'un document de la Campanya Internacional pel Salari per al Treball de la Llar, que coordina la proposta de la Vaga Mundial de Dones. La seu a Catalunya la pots trobar al barri de Poble Sec, al Centre "Las Mujeres Cuentan", carrer Radas, 27, 08004 Barcelona. Tel: 93-442 23 04. Mail: huelgademujeres8m@teleline.es)

La Bordeta, mon amour

Propostes per una campanya electoral més atractiva

Molt aviat començarem tots a patir les campanyes electorals i de, ben segur, el barri de la Bordeta serà visitat per polítics que aspiren a ser reel·legits i d'altres que aspiren a continuar en l'oposició. Seran unes setmanes on les fantasies esdevindran promeses electorals i els eslògans cançonetes enganxifoses.

Com que al nostre barri ja hem escoltat moltes fantasies, es l'hora també de fer una mica de ciència-ficció per part dels veïns. Per això podríem organitzar fastuosos esdeveniments com:

A la inauguració del cobriment del carrer Badal, convidar al Sr. Jiménez de Parga. És clar que abans s'haurien de construir brolladors d'aigua de colors i d'olors (no seria gens complicat ni gens car i el Ministerio de Fomento segur que ho pagaria) que podrien ser beneïts pel Cardenal Rouco Varela, que anteriorment hauria rebut al Centre Social el magnífic trofeu de Caganer de l'Any en nom de la Conferència Episcopal Espanyola que ell presideix.

També convidar al "presidente" Aznar a col.locar una placa conmemorativa dels 25 anys de la "Constitución Española" al carrer Constitució o millor i tot proposar-li el canvi de nom del carrer pel de "Fuero de los Españoles". Segur que estaria molt content, sobretot passejant-se entre indígenes de tribus identitàries i de guetos culturals.

Josep Maria Domingo
Comissió de veïns de la Bordeta

El progre...

Clos es va distanciar d'Acebes pel Codi Penal en la presentació dels Jocs Olímpics de bombers i policies. Però és progre enviar antiavalots als veïns i veïnes o presentar-se com a acusació particular contra antifeixistes?

Absolen detinguts del Princesa

L'Audiència Provincial de Barcelona ha dictat sentència ferma respecte el desallotjament del Cinema Princesa (l'octubre de 1996). La resolució decreta l'absolució de les 40 persones desallotjades. Es basa en la no retroactivat del nou codi penal, que no es pot aplicar perquè va ser aprovat després que el Cinema fos okupat. La sentència afirma que l'okupació de l'edifici no va provocar cap lesió sobre els seus propietaris, i que el que van exercir les persones que van transformar l'edifici abandonat en un espai obert va ser la possessió de l'edifici i no la seva propietat. Aquesta sentència pot sentar jurisprudència.

Presó per dos *urbanos* homòfobs

El Tribunal Suprem ha confirmat una condemna de tres anys de presó i l'expulsió de la policia local de Barcelona a dos agents per detenció il·legal i agressions. Els fets succeïren prop d'una discoteca d'ambient. Els agents cridaren a un vianant que creuava un semàfor "¡Date prisa maricón!". Aquest es girà i va fer 'botifarra' als agents. Un d'ells sortí del cotxe i el va detenir i colpejar. Fou posat en llibertat i fou atès en un centre d'urgències. El Suprem entén que l'actitud de l'agredit no revela cap propòsit de faltar al respecte als agents donada la seva actitud. Tot i això, la sentència afirma que la pena imposada pot ser excessiva, i suggereix als condemnats demanar l'indult al govern.

Portoalegre, entre la integració i l'alternativa

Joan Teran/PORTOALEGRE

La celebració paral·lela del Fòrum Social Mundial a Portoalegre i del Fòrum Econòmic Mundial de Davos, aquest últim davant fortes protestes, ha estat marcada pel debat al voltant de la imminent guerra a l'Iraq i del futur del sistema capitalista. Aquestes qüestions, juntament amb la doble aparició de Lula, són les que han generat més comentaris. I és que no poden passar desapercebuts esdeveniments com la manifestació de més de cent mil persones contra la guerra i per un món més just que obrí les jornades de Portoalegre; o com algunes intervencions que s'han escoltat a Davos sobre la rendibilitat que podria tenir sobre l'economia mundial la guerra a l'Iraq.

Per les reaccions de la premsa mundial, Lula ha semblat ser el punt de trobada entre Davos i Portoalegre. I aquest era, segons el mateix dirigent petista, el paper que ell volia representar. Ha volgut portar als mandataris de la globalització capitalista el missatge que és necessària una globalització que permeti solucionar la fam al món. Amb aquest objectiu ha demanat la creació d'un fons mundial format pels països del G-7.

Aquest missatge ha estat molt ben rebut a Davos, on es podria dir que ha plogut sobre mullat. I és que el Fòrum Econòmic Mundial celebrat a Suïssa va començar amb les intervencions del seu màxim dirigent, Klaus Schwab, fent una crida a les multinacionals i als dirigents mundials a prendre "més consciència ciutadana". La preocupació pel futur del capitalisme és un fet en els presents a Davos. Davant d'això, la propaganda del sistema ha començat a parlar del "gir social" d'aquest fòrum, animant a la construcció d'una mena de capitalisme de rostre humà. Aquestes qüestions amaguen un element que caldrà veure com evoluciona en el futur. Es tracta de la confrontació entre

Una rèplica de Bush passejant-se pel paisatge nevat. INTERNET

les dues perspectives que es reuneixen a Portoalegre: la que vol una globalització de rostre humà sense qüestionar el sistema capitalista i la que pretén superar el capitalisme i construir un món basat en la llibertat dels pobles i de les persones.

A part d'això, el Fòrum de Portoalegre ha estat molt ric en debats i posicionaments. La lluita contra l'ALCA (l'Àrea de Lliure Comerç de les Amèriques), la creació d'una assemblea mundial de moviments socials o la lluita contra la privatització de l'aigua a l'Àsia i a l'Àfrica, han estat objecte d'uns debats que tindran la seva continuació en l'àmbit mediterrani a Barcelona l'any vinent.

El TAV passarà pel Prat de Llobregat

Redacció/EL PRAT

Després de dos anys d'estira i arronsa, les administracions van arribar a un acord sobre el traçat del TAV. Aquest passarà finalment pel Prat de Llobregat i connectarà amb l'aeroport a través d'una llançadora. Malgrat la posició inicial del govern espanyol, que volia allunyar al màxim el traçat del TAV de l'aeroport del Prat, s'ha arribat un acord entre el Govern central, el de la Generalitat, la Diputació de Barcelona i els principals municipis implicats.

Aquest acord implica quatre forces polítiques (el PP, CiU, el PSC i IC), cosa que ha permès revestir-lo d'una àmplia legitimitat social i d'una unanimitat indiscutible. El cert, però, és que les mobilitzacions contra el TAV han estat molt importants els darrers anys en les comarques afectades pel seu recorregut. I és que segons COPALTAV, les conseqüències ambientals que comporta, així com la inversió econòmica que requereix, són innecessàries si s'aposta per la millora de les infrastructures viàries ja existents. D'altra banda, plataformes veïnals denuncien els grans negocis immobiliaris de caràcter especulatiu que acompanyaran l'arribada del TAV a diferents localitats, com són els casos de Sants, Lleida o Vilafranca.

Ripollet clama contra la repressió al veïnat

Redacció/RIPOLLET

El Teatre Auditori de Ripollet va acollir un important acte en solidaritat amb dos veïns que l'Ajuntament acusa de sedició i de càrrecs que podrien costar a cadascun d'ells més de 20 anys de presó. Es tracta d'una persecució política contra dos veïns que lluiten per unes condicions de vida dignes. La lluita contra l'Ecoparc-2 que l'Entitat Metropolitana del Medi Ambient vol construir entre Montcada i Ripollet ha estat una de les mostres més massives d'oposició popular a les agressions al territori. Més d'11.500 signatures recollides per la Plataforma Vallès Net en són el testimoni.

Davant la repressió la Comissió Cívica ha organitzat una campanya que va tenir com a punt àlgid l'acte al Teatre Auditori. Aquest aplegà més de 500 persones i comptà, entre altres, amb la participació d'un membre de la Plataforma en Defensa de l'Ebre, la presidenta de la Comissió de Defensa dels Drets de la Persona del Col·legi d'Advocats, i un advocat del Col·lectiu Ronda. La Comissió Cívica exigeix a l'Ajuntament que retiri la querella, mentre que els dos querellats afirmen que la querella els empeny a seguir endavant, ja que ells l'entenen com "una querella contra el poble de Ripollet".

Què està passant al món?

Des d' aquest espai emprendrem un llarg viatge per diferents pobles i països. No es tracta, però, d'una visita guiada per museus ni d'una guia d'hostals barats, sinó d'una aproximació a la realitat que viu la gent arreu del món. Volem fer d'altaveu a les formes de resistència que desenvolupen els pobles per plantar cara a les injustícies que genera el sistema capitalista.

Itàlia: una *democràcia* propera

Malgrat la proximitat geogràfica i cultural, els intercanvis, els viatges i una relativa abundància informativa, Itàlia segueix essent una gran desconeguda al nostre país, sobretot pel que fa a la dimensió "política" que gairebé sempre és vista com una grotesca pantomima escenificada ara i adés pels successius governs italians.

Tanmateix la Itàlia de les múltiples llengües és també la Itàlia de les múltiples castes, grups, sectes i màfies que interactuen en un joc complex de relacions de poder sovint ocultes, a vegades conflictives. L'actual aliança entre una organització clientelista-empresarial (Forza Itàlia de Berlusconi), un partit neo-feixista modern (Alleanza Nazionale, de Fini) i una formació populista i racista (Lega Nord, de Bossi) no és sinó la reedició del model que va dominar des del 48 fins als 90, la Democrazia Cristiana, escombrada com a sigla per l'onada d'escàndols judicials de l'etapa anomenada "mans netes".

Però aquesta Itàlia dels equilibris geo-estratègics també ha estat i és un país de revoltes, d'oposicions populars, de grans moviments per la justícia social i d'internacionalisme proletari. Tant és així que molts dels conceptes, pràctiques i formes organitzatives que caracteritzen a casa nostra els nous moviments socials havien tingut al país transalpí la seva manifestació més recent, extensa i contundent els anys 70.

Els anys de plom

Aquells anys, que alguns van batejar els "anys de plom" en al·lusió a la presència de Brigades Roges i desenes d'organitzacions armades més, van ser per a d'altres els anys del "moviment", de "l'Autonomia". Els anys de l'acció directa, de l'alliberament d'espais, de les ocupacions massives, de les vagues salvatges, de la insubordinació, del sabotatge, de la recerca de camins d'alliberament del treball assalariat, de la creativitat de massa, de l'antifeixisme militant. Van ser els anys de "l'assalt al cel".

A les fàbriques, a les universitats, als barris es van crear noves formes de fer política des d'una confrontació sistemàtica amb el poder en tots els seus aspectes i manifestacions. A la Itàlia dels anys 70 el discurs i la pràctica del contrapoder es va estendre a tots els àmbits de l'organització social: econòmic, cultural, ideològic i també militar. El poble, la gent, s'hi va descobrir subjecte capaç d'inventar alternatives al caos organitzat pels amos del món, capaç d'actuar de forma autònoma, sobre la base de la lliure associació per afinitat entre iguals, sense jerarquies, sense autoritats ni líders.

La reacció, però, va ser contundent: persecució judicial, centenars de morts i ferits, tortures, presons especials, milers d'empresonats, legislació d'excepció, tancament de mitjans de comunicació alternatius, criminalització mediàtica, represàlies sindicals... En aquesta tasca de "pacificació" va ser fonamental la col·laboració del partit comunista italià, aleshores el principal PC occidental, i dels sindicats "majoritaris" que van aportar a la repressió del moviment tot el seu pes organitzatiu.

Val a dir que, tot i el xoc radical contra el Partit Comunista, el moviment, i més encara l'àrea de l'Autonomia, sempre van assumir i reivindicar com a pròpia la tradició marxista.

Cap a un nou moviment

L'intent de subversió de l'ordre establert dels anys 70 va deixar, malgrat la dura repressió, un pòsit que ha permès avui l'aparició d'un nou moviment on interactuen subjectes polítics molt diversos per formes i continguts: Tute Bianche (hereves de l'Autonomia del Nord), Girotondini (agrupacions espontànies en defensa de drets ciutadans), Ecologistes, Pacifistes, mitjans de comunicació alternatius, COBAS (sindicats autònoms), i un llarg etcètera. La recerca de noves formes de lluita, d'objectius comuns, d'un nou llenguatge, travessen aquest ampli sector de la població italiana, reforçat per la indignació que cada dia més provoquen les iniciatives d'un dels governs més neoliberals del moment.

Malgrat la renúncia a qualsevol estratègia d'enfrontament militar o violent per part del "moviment de moviments", la resposta de l'estat ha estat i és la repressió: proves d'això són l'assassinat de Carlo Giuliani a Gènova i l'absolució per "defensa pròpia" de qui el va matar, centenars de detinguts per delicte de "subversió", el tancament de servidors d'Internet, l'assetjament policíac de la gent més activa i la seva criminalització mediàtica.

Però l'aplicació de les receptes neoliberals no deixa de fer noves víctimes i provocar ferides que convulsionen la societat. Símptomes d'aquest fet són la reestructuració econòmica amb l'extensió del treball precari, la immigració, els perills bèl·lics del nou escenari internacional o la fractura creixent entre societat civil i sistema dels partits. Les vagues generals, els centenars d'iniciatives i protestes són potser el preludi d'un nou "assalt al cel".

... i el carca

En canvi, el senyor Acebes no té perquè dissimular res. És un espanyolàs de pro, de l'Opus i, evidentment, pensa que la presó és el lloc adequat per tots aquells que no compleixen la llei.

Els propietaris del txapapote identificats

En el seu darrer número, la revista Kale Gorria publica un reportatge en el qual descobreix aspectes importants de la trama negra que s'amaga darrera el desastre del Prestige. Aquesta involucra personatges rellevants del panorama polític internacional. La multinacional Alfa Group és la propietària de la càrrega que transportava el Prestige que ara infecta la costa gallega. Està dirigida, entre d'altres, per personatges com Marc Rich, financer i traficant d'armes, l'advocat del qual, Lewis Libby, és assessor de Seguretat Nacional de George Bush. Rellevants membres del PP i del PSOE, com Loyola de Palacio o Enrique Múgica, tenen o han tingut relacions amb aquests.

Dos anys de presó sense judici

Al gener ha fet dos anys que Diego Sànchez i Zigor Larredonda es troben empresonats en espera de judici. La legislació espanyola ho permet, i són prorrogables a quatre. Durant les dates nadalenques tots dos van ser conduïts a l'Audiència Nacional per prorrogar la seva presó provisional sense fiança per dos anys més. Tot i que els tràmits judicials avancen, encara no s'ha fixat cap data per al judici. La presó preventiva només s'ha d'aplicar quan hi ha risc de fuga o d'entorpiment de les investigacions.

L'ENTREVISTA

ORIOL AMPUERO. FA UN PARELL DE MESOS QUE ENSENYA CATALÀ A CAN VIES

"Cada cop que canviem de llengua, fem un flac favor al català"

Ja fa dos mesos que es venen ajuntant al CSA Can Vies cada dijous al vespre per parlar català. Parlem de la Yarima, de la Peña, de la Verónica, del Miguel... La majoria fa poc que han arribat a Barcelona i els uneix una cosa: volen aprendre la llengua d'aquí. La Carmen, però, fa quasi quaranta anys que hi viu, i ara s'ha proposat avançar en el seu coneixement del català. És la mare del grup. La Idurre és basca i parla habitualment euskera. No li ha constat gaire entendre la realitat lingüística del país.

Aplegar un grup tant heterogeni ha estat possible gràcies a l'Oriol, un filòleg de l'Esquerra de l'Eixample. Seva va ser la idea d'impulsar aquestes classes. Fa uns mesos va tornar d'Irlanda, d'ensenyar català, i ho va tenir clar: calia lluitar per la llengua. Va contactar amb la CAL (Coordinadora d'Associacions per la Llengua) del barri i va decidir organitzar un curset.

Ja fa unes setmanes que heu començat. Com està anant?
Bé, sobretot perquè estic veient els progressos dels alumnes, i n'estic orgullós. A més, de les deu persones que estaven apuntades al principi hem passat a 24, tot i que la mitjana d'assistència ronda la dotzena. El fet que siguin classes gratuïtes segur que incideix. Ara bé, hi ha un nucli lleial que inclús volen muntar algun sopar o una festa per recollir diners. Hi ha un problema, però. En ser un grup obert, va arribant gent nova i això fa que hi hagi varis nivells.

Mirant altres llengües minoritàries, el català disposa de bona salut. Hi ha motius d'alarma?
El català no és una llengua minoritària, sinó minoritzada. El parla més gent que el lituà o el finès. Els últims 150 anys el català ha viscut un procés de recuperació cultural (reordenament, normalització institucional).

Ara bé, hi ha hagut un retrocès en el seu ús social, sobretot els darrers 50 anys. Això es pot demostrar geolingüísticament: els extrems del territori (Alacant i Perpinyà, sobretot) ja han begut oli. Podem dir també que ha deixat de ser la llengua majoritària del país i el castellà s'ha naturalitzat com a llengua pròpia, degut bàsicament als fluxes migratoris. A més, això l'ha estigmatitzada com a llengua de classe mitjana-alta. Un altre detall. Actualment a tota l'àrea de Barcelona s'està donant un procés que a ciutats com València o Mallorca ja està prou avançat: la minorització real en la vida urbana. Si es perd Barcelona, seran les últimes campanades del català.

Hi ha sectors que defensen el bilingüisme com a quelcom enriquidor. Què n'opines?
És beneficiós entès com a multilingüisme. La sociolingüística tradicional apunta que el bilingüisme no és sinó una etapa que condueix a una substitució final. Si hem de seguir processos de bilingüisme com els viscuts a Occitània o la Bretanya, ja podem cantar les absoltes. La gent que defensa la presència de més català al cinema, als jutjats o als mitjans de comunicació? És d'un classisme total, propugnen la divisió del país en dues comunitats.

Què els hi diries a la gent que afirma que a Catalunya es viu una situació d'opressió cap als castellanoparlants?
Aquesta afirmació confirma que la llengua no està gens normalitzada, que està minoritzada i subordinada. Si la llengua fos necessària per viure, ningú diria res. No té cap fonament ni s'aguanta per enlloc. El que si s'ha de dir és que si una llengua ha d'avançar, s'entèn que una altra ha de retrocedir. Si es castellà retrocedeix, li queda el seu extens marc natural. Si el català retrocedeix al seu marc natural, no li queda enlloc més.

Massa cops la defensa de la llengua ha quedat en mans de les institucions. Quines iniciatives de base existeixen actualment?
Les polítiques institucionals són necessàries però insuficients, perque només garanteixen que una persona aconsegueixi un títol. Que després parli la llengua resulta més complicat. Això passa per canviar els hàbits dels catalanoparlants (cada cop que en una conversació canviem de llengua, fem un flac favor al català, per exemple). En relació als moviments de base, la sensació que un cop aconseguida la cooficialitat el català s'ha salvat ha fet que hagin tardat en sorgir. Les tradicionals són la CAL i la Plataforma per la Llengua. Però fa poc que per primer cop s'ha creat Veu Pròpia, un grup de gent que no té el català com a llengua materna però que el defensen com a parlar propi del país.

Activitats realitzades en protesta pel judici als encausats i encausades pels incidents del 12 d'octubre de 1999.

Adreces **Hamsa** c/Miquel Bleach 15, **Can Vies** c/Jocs Florals 42, **CS de Sant**s c/Olzinelles 30, **Casal Independentista** c/Premià 31, **Espai Obert** c/Blasco de Garay 2, **AC Arran** c/Premià 20